

»Hočete kaj torte?... Imamo vsega v obilici, slavna gospoda...« je izpraševala natakara Malka uslužno in je povešala ponižno oči.

Lenka je bobnala s prstom ob mizo.

»Kar prinesite, prosim... ampak takoj, sicer vam ne bom dala nikake napitnine... oprostite...«

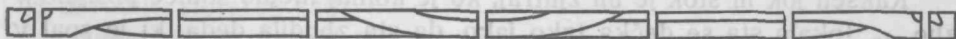
Malka je prišla za burklje in jih porinila v peč proti loncu, kjer se je kuhala koleraba in pesa; ko je ujela med dvorogelj spodnji, tanjši del trebušnjatega lonca, je vlekla prav počasi in zložno burklje z loncem iz peči. Nesreča pa je hotela, da ni privlekla Malka lonca srečno iz peči, da nismo dobili mi gostje zaželenih torte. Ko je bil namreč lonec že skoro na ognjišču, se je zadel nenadoma ob poleno in se je prevrnil, kakor je bil dolg in širok; curkoma se je vlila kipeča, vroča voda preko ognjišča, in prikazala se je na dan vsa klavrna vsebina... nekaj kolerabe in pese. Vrhutega se je pa še lonec tako hudo poškodoval, da je dobil več plašno-strmečih, votlih oči, kakor smo jih imeli otroci vsi skupaj...

»Godec, zaigraj nam!« je zaklical Slavko, se dvignil s stola in se zavrtel z Lenko v kolobarjih po kuhinji.

Urno sem raztezal harmoniko na kolenih, da je obupno ječala in hreščala kakor v zadnjih izdihljajih, Lenka in Slavko sta pa drvela tesno oklenjena iz kota v kot in sta bila z nogami ob tla. Malka se je mudila še vedno pri burkljah, ki je hotela z njimi spraviti lonec na polomljene noge.

Tedaj so se odprla kuhinjska vrata, in v našo slavnostno dvorano je stopila nenadoma — mati, ki je prišla s travnika po malo južino. Namah je bilo konec prirejeni veselici, plešoči mladi par je obstal kakor okamenel, godba je izzvenela žalostno, in Malka je izpustila burklje iz strahu iz rok... Materin obraz je bil čudno resen in nam ni obetal nič dobrega...

Namesto harmonike so zapele za nekaj hipov pobrane burklje v materinih rokah, in to z rezkim, turobnim glasom, ki je odmeval nekako skrivnostno po prejšnjem prostoru veselja...

Kakor ded...

*Pa prišla je zopet k nam
zima in ovila
goro je z meglò in vrh
s kučmo ji pokrila ...*

*Zadnjič pa je gori del
veter lahkoživček:
Gora, ti si kakor ded,
ki kadijo živček.*

Davorinov.

